

Vandet idelig skiftede mellem blaat og rødt under Solens Dalen. Og altid gik de hjemad gennem det romantisk vildsomme Anlæg bagved den endnu tilbagestaaende Rest af den østre Fæstningsvold, i hvis højtliggende Allé af gamle, bredkronede Træer de tilsidst gik frem og tilbage nogle Gange, før de kunde overvinde sig til at skilles.

Hvad de talte om paa disse lange Vandringer? Om Vejret og om de Mennesker, de mødte; om fælles Nyboders-Bekendte og Dagens Bynyt; om Fjerpynten paa hendes Hat og Garneringerne paa hendes Kjole, — men aldrig om Kærlighed. Per gjorde ikke en Gang noget Tilløb dertil. I Begyndelsen vovede han det ikke af Frygt for at skræmme hende. Siden undgik han det for sin egen Skyld, — af Frygt for den Trolddomsmagt, som dette Ord med ét havde faaet over ham.

Han havde oprindelig nærmet sig hende uden nogen bestemt — hverken ond eller god — Hensigt. Han var saa fuldstændig gaaet op i Arbejdet paa sit Livsværk, at han udenfor dette ikke tænkte stort ud over den Dag, der gik. Men netop dette, at han imod sin Sædvane ikke havde begæret andet af deres Forbindelse end en uskyltig Adspredelse, et flygtigt Tidsfordriv efter Dagens anstrengende Hjørnearbejde, — og dertil den store Hemmelighedsfuldhed, hvori de maatte mødes, og denne lyse Feststemning, der Aften efter Aften hvilede over Naturen, dette straa-